

Israël vecht om voortbestaan

Een jaar geleden leek het nog om een beperkt conflict te gaan tussen de radicaal-islamitische Hamas en Israël. Inmiddels is het uitgegroeid tot een oorlog tussen enerzijds de proxies van Iran, Iran zelf en anderzijds Israël en de VS. Beide blokken hebben weer andere landen achter zich staan. De oorlog duurt nu al meer dan een jaar. Is het einde in zicht?

De eerste beelden die ik van de oorlog te zien kreeg op 7 oktober 2023 waren gemaakt door de terroristen zelf. Ze hielden een Israëliisch gezin met twee kinderen onder schot in de woonkamer. Het been van de vader zat onder het bloed.

In Israël begon het door te dringen dat er een catastrofe had plaatsgevonden. Het was Simchat Thora, de feestdag waarop de Joden vieren dat ze de wet hadden ontvangen. De Hamasbeweging vuurde duizenden raketgranaten op Israël af. Terroristen drongen het land binnen met hanggliders, motoren en jeeps. Ze vermoordden circa 1200 burgers en militairen en namen 251 gijzelaars mee. De meeste slachtoffers waren Joodse Israëliërs, maar onder hen bevonden zich ook Israëliische Arabieren en buitenlanders. Dit was de grootste massamoord op Joden sinds de Holocaust.

De terroristen maakten zelf beelden van hun pogrom om ze vol trots uit te zenden op de sociale media. Huilende kinderen stijf tegen hun huilende ouders aangedrukt. Bebloede gijzelaars met doodsangst in hun ogen. En nog veel en veel gruwelijker. De Israëliische televisiekanalen zonden deze erge video's niet uit. Wie ze wel bekeek waren leden van de Israëliische veiligheidsdienst Shin Beth teneinde een lijst op te stellen van de daders – die hun lot niet gaan ontlopen.

Het ondenkbare gebeurde

De pogrom schokte Israël diep. De staat was opgericht om een veilig thuis te bieden voor de Joden. Huizenverbrandingen en massamoord zoals de Joden kenden van Europa zouden tot het verleden behoren. Het land had immers een sterk leger, dat 'altijd paraat' is zoals een officier mij eens verzekerde. Het ondenkbare gebeurde: Israël was niet paraat en bleek minder veilig dan velen dachten. Met dergelijke vijanden als burens, bevond Israël zich in een strijd om zijn voortbestaan.

Voor de meeste families van de gijzelaars was van meet af aan duidelijk waar de prioriteit moest liggen. Dat was een akkoord met Hamas om hun geliefden terug te krijgen. Hun land moest dus voldoen aan de voorwaarden die de vijand stelde. Dat was terugtrekking uit de hele Gazastrook en vrijlating van honderden terroristen in Israëliische gevangenissen.

Uitbreiding conflict

Het kabinet echter stelde als doel Hamas te verslaan en de gijzelaars terug te brengen. Ook wilde premier Netanyahu dat het leger controle hield over de Philadelphi Corridor, de landstrook in Gaza langs de grens met Egypte waaronder de tunnels liepen voor wapenaanvoer. Hamas wil die streek om begrijpelijke redenen terug.

Kibboets Be'eri na de invasie van Hamas-terroristen (beeld: GPO)

Het conflict breidde zich snel uit. De volgende dag, 8 oktober 2023, wierp de belangrijkste bondgenoot van Iran, Hezbollah, zich in de strijd met raketten. Maar de Radwanstrijders van Hezbollah vielen Noord-Galilea niet binnen via het geavanceerde tunnelcomplex dat ze hadden aangelegd. Beschietingen van de Houthis in Jemen op schepen in de Rode Zee die naar Israël zouden varen, volgden. Dit jaar schoot Iran ook zelf raketten en andere projectielen naar Israël om wraak te nemen op Israëliische aanvallen.

'Successen'

In het begin leek het dat Hamas-leiders – in eigen optiek – 'successen' hadden geboekt. Het lukte de terreurgroep om bondgenoten als Hezbollah en de Houthis in de strijd te trekken.

De opzet van Hamas eigen burgers als menselijk schild te gebruiken, had een gewenst effect. Burgers werden slachtoffer van het Israëliisch geweld. Op deze wijze konden pro-Palestijnse activisten en oppervlakkige media Israël afschilderen als een wrede land, dat buitenproportioneel geweld gebruikt en vooral 'vrouwen en kinderen' treft. Een toenemende sympathie voor de Palestijnen en haat tegen Israël was het gevolg.

Met de leus 'From the river to the sea, Palestine will be free' slingeren radicaal-linkse en islamitische betogers de ideologie van Hamas de wereld in dat er geen plaats is voor een Joodse natie. Linkse betogers beschouwen zionisme als kwaadaardig verschijnsel omdat het een vorm van kolonialisme zou zijn dat ten koste gaat van de oorspronkelijke bewoners. Deze redenering gaat finaal voorbij aan het feit dat er altijd Joden hebben gewoond in het land – ook in de afgelopen 2000 jaar.

Islamitische betogers op hun beurt vinden dat er geen Joodse staat mag zijn op wat eens islamitisch land was. Dit is voor westerlingen met een atheïstisch-materialistische wereldbeschouwing moeilijk te vatten. Omdat voor hen godsdienst geen rol speelt, zijn ze geneigd te denken dat dat ook voor de rest van de wereld geldt. Doordat de leiders van Iran en van Irans proxies zich graag afbeelden met de Rotskoepel op de achtergrond, tonen ze wat hun belangrijkste doel is: de Al-Aqsa-moskee in Jeruzalem. Héél 'Palestina' moet terugkeren onder de banier van islam.

Niet als gepland

Maar de strijd verloopt niet als gepland. Het brein achter het 7 oktober bloedbad, Yahya Sinwar, is geliquideerd en Hamas inmiddels militair nagenoeg verslagen. Hezbollah is verzwakt en zijn topman, Nasrallah, heeft zijn einde gevonden. De infrastructuur van de Houthis is beschadigd door bombardementen. Met deze te-

Een met bloed besmeurde kinderkamer in Kibboets Nir Oz (beeld: GPO)

genvallers heeft Iran een deel van zijn slagkracht – de proxies die Israël moeten aanvallen – verloren. De kans bestaat dan ook dat er een staakt-het-vuren komt. Dat lijkt voor beide zijden gewenst. Israël wil echter wel zien dat Hamas geen controle meer uitoefent over de Gazastrook en dat Hezbollah verdwijnt uit Zuid-Libanon, zoals de VN-Veiligheidsraad resolutie 1701 uit 2006 al eiste. Pas dan kunnen de Israëliërs met een enigszins gerust hart hun dorpen en bedrijven in de grensgebieden weer opbouwen. Hamas, Hezbollah en andere proxies hebben ook veel op te bouwen – bij voorkeur met hulp uit het buitenland. Ze zullen zich met de steun van Iran dan kunnen voorbereiden op de volgende oorlogsronde tegen Israël.

Oplossing

Om die volgende uitbarsting te voorkomen hebben politici en diplomaten – inclusief onze minister van Buitenlandse Zaken Veldkamp – 'de oplossing' weer uit de kast gehaald. Dat is de oprichting van een Palestijnse staat naast Israël. Dan zou er vrede neerdalen in het Midden-Oosten.

Het is duidelijk dat bij hen de betekenis van 7 oktober niet is doorgedrongen. Weg is het vertrouwen dat sommige Israëliërs nog in de Palestijnen hadden. Het aantal Israëliërs dat iets ziet in een tweestatenoplossing is verder geslonken. Iran, Hamas, de Islamitische Jihad en andere groepen zullen dankbaar gebruik willen maken van die staat om effectiever dan ooit te kunnen losbeuken op de Joodse natie.

Het is duidelijk wat vooralsnog het hoofdprobleem is: Iraanse leiders steken miljarden dollars in de strijd tegen Israël, die bij voorkeur hun proxies moeten uitvoeren. Niemand moet zich dan ook verbazen als de pijlen van Israël en de VS zich op de Iraanse leiders richten. Het doel daarvan is een verandering van regime te bereiken. Pas als dat gebeurt, heeft het Midden-Oosten kans om op te knappen. «